

ваше на баща си онова, което бѣше можилъ да разбере въ станѣлитѣ приключенія.

— Когато пристигнахмы, каза, *онзи* челоуѣкъ доде да поговори на Марійкѣ въ мандрѣтъ, гдѣто отидохмы завчасъ за да видимъ хубавитѣ овцы. Азъ бѣхъ ся качилъ на яслѣтъ да играя, и този челоуѣкъ не мя виждаше тамъ. Тогава той каза на Марійкѣ ми добръ день! и ѿ цѣлуна.

— Какъ, ты остави *онзи* челоуѣкъ да тя цѣлу-не, Марійке? каза Германъ растреперанъ отъ ядъ.

— Азъ помислихъ чи това бѣше честитяване, единъ мѣстенъ обычай за новоприходящитѣ, както, у васъ, баба ви цѣлува момичетата, които влизатъ въ нейнѣ службѣ, за да имъ покаже чи тя ги приема като свои храненичета и чи тя ще имъ бѣде като майка.

— И сетнѣ, пое Потко, който ся гордѣше да разказва това приключеніе, *онзи челоуѣкъ* ти каза нѣщо грозно, нѣщо, което ты ми каза да не повтора никога и да го забравя; така и азъ го забравихъ изведнаждъ. Но ако баща ми иска да му кажа какво бѣше то. . . .

— Не, Петко, азъ не щѣ да го чуя, и азъ искамъ никога вече да си не наумявашъ това нѣщо.

— Въ такъвъ случай, азъ ще го забравя пакъ, пое момчето. И сетнѣ, *онзи челоуѣкъ* ся показва като сърдитъ, защото Марійка му казваше чи ще си отиде. Той ѿ каза чи ще ѿ даде всичко що